

DIN CULISELE FOTBALULUI

În toamna lui 1989, Gelu Simoc, președintele clubului Corvinul Hunedoara, și lotul de jucători au participat la un turneu în Italia, aranjat de Dinamo București. Doi dintre fotbaliști au decis să fugă. La întoarcere, Simoc a fost chemat la Securitate să dea explicații despre acest incident. A adus cu el și un exemplar din Newsweek, în care era un articol despre Nicolae Ceaușescu.

„Du-te repede acasă!”

În 1989, Gelu Simoc era deja de șapte ani președinte al Corvinului. Echipele din Hunedoara erau într-un parteneriat cu Dinamo București, care o ajuta să plece la diverse turnee și în cantonamente în străinătate. În octombrie 1989, campionatul era întrerupt, iar lotul Corvinului a participat la un turneu în Italia.

La vremea aceea, nimeni nu pleca din țară fără acceptul celor de la Securitate. Cei de la Corvinul erau privilegiați, pentru că se aflau în relații excelente cu Dinamo, așa că obținerea pașapoartelor nu era o problemă. Corvinul a jucat meciurile din turneul italian și urma să se întoarcă acasă. Președintele de atunci al Corvinului își amintește că, la Trieste, antrenorul Octavian Cojocaru l-a rugat să facă o oprire: „Tavi Cojocaru m-a rugat să facem un popas, pentru că băieții mai aveau niște bani la ei și mai voiau să cumpere câte ceva. Am fost de acord, deși la Trieste îți ia ceva să ieși de pe autostradă. Nu îmi făceam probleme, Corvinul a fost întotdeauna o echipă disciplinată, parcam autocarul, ei plecau în oraș și, dacă ne dădeam o oră de întâlnire, toți o respectau. De regulă plecam cu 18-20 de jucători. S-a făcut ora de întâlnire, autocarul era parcat într-o piață centrală, peste drum de sediul poliției. Am stat și i-am așteptat pe toți. Doi, Iordache și Ilaș, n-au apărut. Am așteptat 15 minute peste ora programată, apoi am mai stat un pic. Am văzut că gluma se îngroașă. Am trecut strada și am anunțat la postul de poliție, ca să fiu acoperit, pentru că știam ce mă va aștepta la întoarcerea în țară. Mai mult, am sunat la Ambasada României. La acea vreme la Roma era ambasador Cornel

În toamna lui 1989, Gelu Simoc, președintele clubului de fotbal Corvinul, a însoțit echipa într-un turneu cu final neașteptat în Italia

Burtică. Am vorbit chiar cu el. M-am prezentat și i-am spus: «Doi au rămas. Ce fac?». Mi-a zis: «Du-te repede acasă! Mai sună-mă să știu și eu dacă au apărut sau nu!». Cred că îi era teamă să nu rămână și alții. L-am sunat mai târziu și mi-a repetat: «Du-te acasă! Nu-i mai aștepta!». Pe drum mă tot gândeam că mă vor luaăștia în șuturi. Țin minte că am ajuns sâmbătă noaptea pe la 2-3 acasă și am adormit imediat. Eram obosit, plus că trecusem prin această întâmplare”.

„N-o să mai pleci niciodată!”

Somnul i-a fost întrerupt de un milițian. „Duminică dimineața pe la 6 a venit unul de la Miliție și mi-a zis să merg repede la Deva, la un colonel care se ocupa de pașapoarte. Am ajuns la el și a început: «O să vezi ce vei păți! Corvinul nu va mai merge niciunde în veci! N-ai să mai primești pașaport niciodată. Ne-ați făcut de

răs! Cum de au rămas ăia doi? O să te discutăm!». Îmi venea să și răd. Eu aveam trei pașapoarte. Unul era la București. Parcă era după el. Eu nu îi întrebam niciodată peăștia de aici, de la județ, când plecam. A continuat cu fel de fel de amenințări. Făcea asta la 7 dimineața, când eu nici măcar nu îmi revenisem bine. Nu era prima dată când păteam așa ceva. În urmă cu câteva luni, șeful Securității m-a închis ore bune în sediul Securității de la Hunedoara, pentru că nu voiam să semnez transferul lui Michael Klein la Dinamo. Pe la 10:00 a venit și generalul Mihai Rotaru. Eu îl cunoșteam bine. El era inspectorul-șef. Era altă calitate de om. Îmi făcea plăcere să îi aduc câte ceva din fiecare deplasare. O mică atenție, poate un aftershave sau niște cafea, mărunțisuri care nu se găseau pe aici. Când venea la noi și generalul ne mai aducea câte o sticlă de whisky. I-am zis că m-a făcut acela în toate felurile. Aveam încredere în Mihai Rotaru. Generalul mi-a zis așa: «Lasă-l în pace!

Ce, sunt primii români care au plecat?! N-o să fie nici ultimii! Lasă! Stă lumea în loc fără cei doi?! Mergem mai departe și fără ei!». Așa a aplanat Rotaru conflictul”, rememorează Gelu Simoc. Tot atunci, profitând de faptul că autocarele cu fotbaliști nu erau controlate la vamă, Gelu Simoc a adus din Italia un exemplar din Newsweek: „L-am cumpărat din Italia. Era în limba engleză și mi-a atras atenția un articol în care se vorbea despre Ceaușescu. Îl-am dat generalului Rotaru. Era în luna octombrie 1989 și din câte am înțeles eu, pentru că nu știam limba engleză, se vorbea despre căderea lui Nicolae Ceaușescu”.

„Aveam turnători printre noi!”

După fiecare deplasare în străinătate, Gelu Simoc făcea un raport, o notă de serviciu către Securitate.

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALUL ZILEI

Ziarele erau pline de declarații conform cărora, „urmărind întocmai indicațiile secretarului general al partidului”, în întreaga țară se depuneau eforturi pentru reducerea consumului de energie electrică. La Sibiu, spre exemplu, se dăduseră în folosință cinci microhidrocentrale. În capitala Iordaniei, Amman, s-a deschis o expoziție de produse românești. Mihail Marin a ocupat locul 1 la turneul internațional de șah de la Tallin (RSS Estonă).

Noi hidrocentrale în județul Sibiu

Comitetul județean Sibiu al PCR (condus de Nicu Ceaușescu) anunța, printr-o telegramă oficială trimisă șefului statului, că, prin valorificarea potențialului hidroenergetic al județului, a fost acoperit necesarul de energie electrică a cinci comune: Gura Râului, Tilișca, Sadu, Poplaca și Râșinari. Puterea instalată în centralele

hidroenergetice de mică putere și microhidrocentrale însuma 7765 kW. Totodată, s-a acordat atenție reintroducerii în circuitul economic local a unor resurse secundare refoșosibile de energie termică. Au fost realizate 8 recuperatoare de căldură care aveau să ajute la economisirea a 7 milioane metri cubi gaz metan anual.

Istoria și evoluția artelor

Teatrul Foarte Mic din București a găzduit, în sala din Bd. Republicii nr. 21, colocviul intitulat „Istoria și evoluția artelor” la care au participat: istoricul de artă Răzvan Theodorescu, actorul Ion Pavlescu și cvartetul „Serioso”. Coordonorul și prezentatorul manifestării: muzicologul Iosif Sava.

(Continuare în pag. a II-a)

REFLEXE ȘI REPTILE STALINISTE LA UNIUNEA SCRITORILOR

Ceaușescu și Visul Maicii Domnului

În octombrie 1968, înainte cu o lună de ținerea conferinței Uniunii, prima de după venirea lui Ceaușescu la putere, în secretariatul CC al PCR se discută proiectul de nou statut al Uniunii. E prezent și Zaharia Stancu, președintele Uniunii, flancat de Pop Simion, în calitate de secretar de partid al organizației scriitorilor, această reprezentare a literaților fiind una sută la sută de tip sovietic. Proiectul este socotit „superior din toate punctele de vedere” vechiului statut (Virgil Trofin). Ceaușescu e de acord, însă toți au impresia că lipsește ceva. Prima parte, zice el, ar trebui să fie „ceva mai principală”. Și tot Ceaușescu este cel care stabilește și reperele. „Nu spun, afirmă el, să începem cu realismul socialist, cum era în vechiul statut, că n-are rost, dar să fie lucrurile mai clare.” De trei ani expresia „realism socialist” dispăruse ca prin farmec din circuitul public, fusese înmormântată pe tăcute, în cel mai românesc stil. Ceaușescu este probabil singurul individ din România anului 1968 care își amintește public de „metoda” inventată de Stalin și Idanov și afirmă că „n-are rost” să mai fie preluată în noul statut al Uniunii. El cere ca noul statut să înceapă cu o primă parte „mai programatică”, „nu pe articole”, și îl întreabă pe Dumitru Popescu, nou intrat în conducerea CC, dacă are o părere. Acesta are. Popescu observă că „nu se definește concepția” și că poate ar trebui pusă „însăși ideea rolului conducător al Partidului Comunist Român”. Ceaușescu e de acord și chiar formulează el, „ce să se spună” — „să se spună

că Uniunea Scriitorilor își desfășoară activitatea ideologică, politică sub conducerea Partidului Comunist Român, forța conducătoare a societății noastre”. Și așa va rămâne până în 1989! Dar ce „activitate ideologică, politică” putea avea o asociație literară rămâne un mister. Realismul socialist era oficial, (dar în cadrul restrâns) repudiat, însă Uniunea Scriitorilor continua să rămână un fel de departament literar al partidului. Un departament cu un anumit specific, os menajerie, un fel de zoo. Virgil Trofin, care aparent studiase cu mare atenție proiectul de nou statut, observă că din text a dispărut mențiunea despre alegerea prin vot secret a „organelor de conducere ale Uniunii”, existentă în statutul vechi. „Îmi face impresia că dacă până acum ați folosit acest sistem — îi spune el lui Zaharia Stancu — va trebui menținut în continuare. Nu știu de ce nu e pus, poate a scăpat.” Stancu prinde sugestia oferită, „da, am scăpat acest lucru”, confirmă el diplomatica ipoteză a lui Trofin, dar se grăbește să adauge, relevator, „păreră mea este că să menținem acest lucru, ca alegerile să se facă prin vot secret”. Dacă fusese o banală omisiune, de ce mai era nevoie ca președintele Uniunii să spună și care era „păreră” lui, una, evident, în consens cu ceea ce credea un secretar al CC? Nu vom ști niciodată dacă nu cumva păstrarea votului secret la Uniune nu a fost totuși rezultatul intervenției lui Virgil Trofin din 15 octombrie 1968...

Sigur este însă că, dacă în acel an s-a ținut „adunarea generală” a Uni-

unii Scriitorilor, și nu „conferință” cu delegați, a fost pentru că așa a vrut Ceaușescu. Stancu și echipa lui din conducerea Uniunii hotărâseră să se țină „conferință” cu delegați, norma de reprezentare fiind un delegat la trei scriitori. „De ce nu faceți adunare generală a scriitorilor?” — îl întreabă Ceaușescu pe Stancu. Președintele Uniunii întuiește ce vrea șeful partidului și răspunde prompt că el e de acord, însă „tovarășii” cu care „s-a sfătuit au fost împotriva”. Ceaușescu insistă, „de ce nu faceți așa, Adunarea Generală a Scriitorilor din România?”, îl presează el pe Stancu, acesta repetând că el e „de acord”. Ceaușescu vrea însă o decizie imediată, subliniază că părerăa lui e să se facă adunare generală, întreabă „secretariatul” CC dacă e de acord, iar Zaharia Stancu, probabil pe culmile uluirii, întreabă dacă adunarea generală urmează să se țină „chiar acum”, nu într-un viitor indeterminat. Răspunsul lui Ceaușescu: „Da, chiar acum, să nu mai faceți conferință. Dar să vă adunați comitetul, să hotărâți, să nu spuneți că așa aveți indicație de la conducerea partidului”. A fost singura adunare generală a scriitorilor dintre 1965 și 1989. Proiectul noului statut prevedea să se țină conferință sau adunare generală o dată la doi. Următoarele s-au ținut însă fie la patru, fie la cinci ani (1972, 1977, 1981), după care au încetat. Vamprizarea instituțiilor, pe care Ceaușescu o începuse chiar cu PCR, ajunsesese și la Uniunea Scriitorilor.

(Continuare în pag. a II-a)

Cu Tovarășul la vânătoare

În fiecare septembrie, Ceaușescu urca la vânătoare de cerb pe Valea Gurghuiului. Îl plăcea să împuște multe animale și se enerva când nu reușea să își atingă planul!

Miron Mândru, fost tehnician de vânătoare la Oculul Silvic Gurghiu, l-a cunoscut pe Nicolae Ceaușescu în 1965. A fost prima vânătoare a președintelui pe Valea Gurghuiului și de atunci Mândru i-a rămas vânătorul care îl însoțea pas cu pas. „Pentru cerbul carpatin venea Ceaușescu”, își începe Mândru povestea, „în fiecare toamnă în luna septembrie, când e perioada boncântului. Venea între 15 și 30 septembrie, 1 octom-

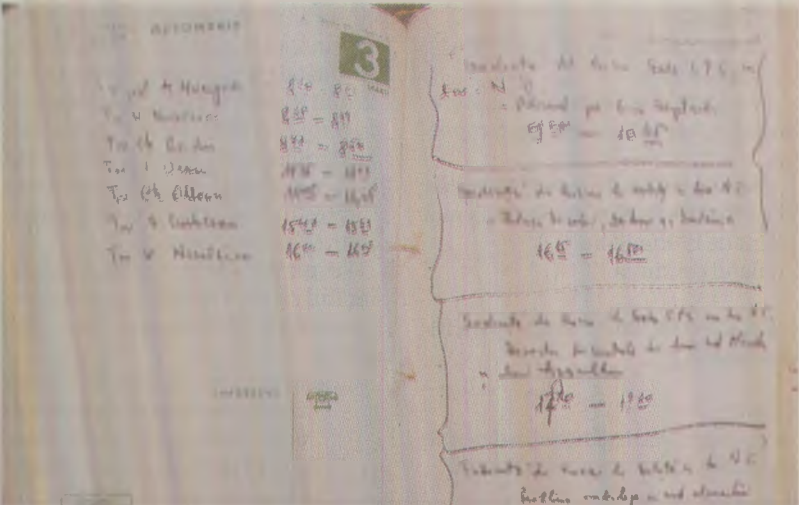
brie. Comitetul județean de partid ne dădea telefoane și tovarășii veneau în control înainte, să pregătim potecile de vânătoare, drumurile, standurile unde stătea el la pândă, totul era pregătit, urmărit, unde stă vânatul, știam cu o lună, două înainte, făceam pregătiri serioase. Venea cu elicopterul până la castelul de la Lăpușna sau la Fâncel sau pe Vârful Seaca. Îl așteptam eu cu trei-patru pădurari și îl luam în primire.

Stătea la noi două sau trei zile, seara și dimineața ieșeam la pândă la cerb, la dibuit. Dimineața pe la ora 5:00 ne sculam și ne urcam pe

mașină sau pe elicopter și mergeam sus la Seaca. Îl luam eu în primire și mergeam pe poteci de munte, unde cerbii se băteau, nu erau așa de atenți. Seara și dimineața făceam pândă acolo la cerb și în timpul zilei făceam vânătoare la ursi, mistreți, cu gonaci. După ora 8:00 sau 9:00, ne întâlneam în zona Cașva-Glăjărie și aici făceam vânătoare la urs și mistreț. La vânătoare veneau oameni mulți, 100-150 de gonaci, plus 30-40 de pădurari. Erau oameni din sat care scotoceau vânatul și îl alun-gau către vânători.

(Continuare în pag. a III-a)

Agenda Elenei Ceaușescu

Între orele 8:20-8:50 la Cabinetul 2 au fost primiți generalul Marin Neagoe, șeful Direcției a V-a, Vasile Nicoloiu și Constantin Radu.

A urmat prima și cea mai lungă dintre cele patru ședințe ale zilei — în sala CPEx, prezidată de Nicolae Ceaușescu, pe tema planului pe luna septembrie (orele 9:00-10:45).

În prima parte a zilei, după ședință, la Cabinetul 2 au fost chemați Ion Ursu (11:25-11:42) și Constantin Olteanu (orele 11:45-12:55).

După masa de prânz au trecut, pentru câteva minute, fiecare, Silviu Curticeanu și Vasile Nicoloiu.

Apoi au urmat cele trei ședințe ale după-amiezii. Toate pe tema agriculturii, prezidate de Nicolae Ceaușescu. Prima dintre ele (orele 16:15-16:50) cu o temă generatoare de supoziții: fabrici de ulei, zahăr și dulciuri. Voia Ceaușescu să construiască noi fabrici? Era nemulțumit de producția celor existente? Căci uleiul și zahărul erau în continuare „produse raționalizate” în consumul populației. Cât despre dulciuri... în comerț se găseau „la

liber”, două-trei sortimente de bomboane-vrac („bomboane de lapte” și „bomboane de mentă”), napolitane și biscuiți. Să vezi pe raftul alimentarei oricui și-ar propune să enumere gama preocupărilor și intereselor unui șef de stat: problema ambalajelor în industria alimentară! Necunosând criza de alimente din România, l-ai putea crede pe Ceaușescu nemulțumit de designul și reclama produselor alimentare. Campania de presă care a urmat arată cu totul altceva: nemulțumiri și critici pentru „risipa” de lemn, hârtie și alte materii prime utilizate în ambalarea produselor alimentare pentru transport și comercializare.

Lavinia BETEA

JURNALUL OMULUI SIMPLU

La cules de mere

Cum treceai în clasa a V-a, două lucruri noi te așteptau la începutul școlii: un diriginte și diverși profesori pentru numeroasele materii, precum și practica. Pe românește, „la cules”. Ținând cont de povestile celor care fuseseră trimiși la cartofi sau porumb, se cheamă că noi cei de la Școala Generală nr. 4 (Târgu-Jiu) am fost extrem de norocoși cu livezile de meri.

Practica dura două săptămâni și, din două în două zile, ne strângeam dimineața la școală și ne înconlocam, după afinități. Uneori mergeam pe jos, alteori se găseau niște autobuze prăpădite să ne poarte către întinsele livezi. Străbăteam parte din oraș, lăsăm în urmă Lacul Pandurașu, treceam pe lângă gardul cimitirului și imediat după niște vechi depozite ne apăreau în cale primele rânduri cu meri. Până să ajungem la livezi, drumul era de fapt o drumuție, pentru că ne însoțeam cu bancuri, filme povestite (grație TV-ului iugoslav sau casetelor VHS ale „smecherilor” cu video acasă). Semnele toamnei erau variate. Oceață specifică anotimpului pregătea atunci începutul anului școlar, un miros inefabil plutea în aer, oscilații tot mai accentuate ale termometrelor între dimineață și prânz, între după-amiază și seară. Dar nu țin

minte să fi purtat ceva mai gros decât o bluză de trening peste o cămașă sau un tricou. Iar peste bluză de trening trecea cureaua genții „de campanie”, în care îmi indesa mama sandvișuri. Ca să fie sigură că nu le uit în frigider. O dată ajunși în livadă (o mai exista și azi?), fiecare diriginte primea mai multe rânduri de meri care urmau să fie „curățați” de fructe. Ne împărțeam apoi în echipe și începeam treaba. Dacă ne mișcam cu eficiență, ne retrăgeam pe la capete de rânduri, departe de profesori și ne întindeam prin iarbă.

Merele bune se puneau în lădițe din lemn (cu sau fără etichete), cele lovite, stricate se aruncau în container. Se spunea că e pentru borhot.

Pentru a căra merele, fiecare trebuia să vină de acasă cu o plasă. Cine alegea una cu mâner bun, scăpa de dureri. Pe vremea aia, profesorul te „ardea” dacă te țineai de prostii. Și era de preferat să nu afe și părinții, pentru că mai primeai o urecheală și acasă. Firește, toate astea nu ne „sfînteau”, dar nici nu ne îndărjeau împotriva cultiva. Și acum mă arde fața de la o pereche de palme (și au fost multe în timpul școlii) de la doamna dirigintă. Și doar pentru o biată broscuță, „furată” de la un mic iaz din

JURNALE PERSONALE

3 OCTOMBRIE

Aseară, Mihai Dinu Gheorghiu cu soția. Ne spune că Dan Petrescu e bolnav (un osteim sinus frontal drept). Nu prea știe ce este, dar se pare că trebuie operat și, evident, în străinătate. Discută astăzi cu Mihnea, la telefon, cum ar putea fi adus aici (prin „Médecins du Monde”?).

Dan Alexe a vorbit la telefon cu Irina Antonesei: l-au dat afară de la bibliotecă pe Dan P.

Secretarul Uniunii Scriitorilor de la Chișinău, corespondent la Literaturniaia Gazeta și membru corespondent al Frontului, ne telefonează patetic, de la Victor Lupan, că noi „am făcut perestroika”. A venit la Paris cu o delegație sovietică invitată de Matignon sau Elysee. Vrea să ne vadă (stabilim întâlnirea) și să dea un interviu la Europa Liberă.

Chem imediat München-ul: pe Gelu pentru știrea cu Dan Petrescu, pe Socor — specialist în Basarabia — pentru Malarciuc și, în sfârșit, la sugestia acestuia din urmă, pe Stroescu, să-l trimită la Paris pentru contactul cu Malarciuc.

Monica Lovinescu, Pragul. Unde scurte V, București, Humanitas, 1995, p. 220

(Continuare în pag. a II-a)

Din culisele fotbalului

(Urmare din pag. 1)

„Scriam că am fost, că ne-am întors, că nu s-a întâmplat nimic. Întotdeauna mergeam a doua zi după ce ajungeam în țară. Nu scriam nimic de rău acolo, dar așa era procedura și nici nu însemna că eram informator al Securității. Noi am ieșit destul de mult afară, cam de două-trei ori pe an. După un timp mi-am dat seama că avem turnători în echipă. Se mai întâmpla să facă vreun fotbalist câte ceva. Cădeam de acord să nu spunem. Nu scriam în raport, dar apoi mă chemau și îmi spuneau că nu am fost corect. Așa mi-am dat seama că cel puțin doi spuneau tot. Știu cine sunt, dar astăzi nu mai are importanță. Nu știu în ce condiții turnau, dacă erau informatori voluntari sau plătiți”, povestește fostul președinte al Corvinului.

Parteneriat cu Dinamo

Corvinul Hunedoara pleca în cantonamente sau turnee în străinătate de două-trei ori pe an. Toate acestea cădeau în grija celor de la Dinamo București. Nici nu se putea altfel, având în vedere că echipa din Hunedoara dăduse la Dinamo patru jucători valoroși: Ioan Andone, Mircea Rednic, Dorin Mateuț și Michael Klein. Aceștia erau și componenți ai Naționalei de fotbal. „Clubul era sărac, chiar dacă veneau bani de la combinatul siderurgic. Nu ne-am fi putut permite să mergem de atâtea ori în străinătate. Un turneu costa foarte mult. Niciodată nu s-a cheltuit vreun leu din casieria Corvinului pentru asemenea deplasări. Se plăteau bilete de avion, diurnele, cazarea. Uneori nu plătea nici Dinamo. Se lucra prin firme de comerț exterior sau prin alți beneficiari. De exemplu, în Siria, unde am fost de cele mai multe ori, stăteam câte două săptămâni și fiecare

Gelu Simoc: „După un timp mi-am dat seama că aveam turnători în echipă. Știu cine sunt, dar astăzi nu mai are importanță”

jucător primea câte 500 de dolari. Ce puteam să facem?! Aveam bani să își cumpere blugi, un video sau alte lucruri. Mai vindeau și așa își mai făceau bani. Așa îi puteam ține, altfel ar fi plecat. Ce să fi făcut?! Așa era atunci în România! Așa se trăia! Așa am reușit să mergem afară. Corvinul nu era nici Timișoara, nici Craiova, nici Dinamo și nici Steaua. Dinamo a fost un partener care ne-a rezolvat problemele. Corvinul nu putea trăi singur. Nu eram un satelit al lui Dinamo, era mai mult un parteneriat. Ne-a ajutat. Plus că mai avea și influență la arbitri. Și aceștia voiau să meargă afară. Aveau și ei nevoie de pașapoarte!”, spune Gelu Simoc.

Fotbal, agricultură și industrie

Legătura cu Dinamo a rezolvat multe lucruri. Chiar dacă mai-marii de la Dinamo au forțat plecarea lui Michael Klein de la Hunedoara, Gelu Simoc spune că multe probleme ale Hunedorei au avut soluție apelându-se la cei care dăteau la echipa din Capitală. „Ne-au ajutat de multe ori, mai ales generalii Diaconescu și Anghelache. În minte că se întâmpla să nu primim din port de la Constanța nu știu ce minereu. Îmi spunea directorul Faur să vorbesc cu colonelul Baci, care era

șef la Economic pe România. Am rezolvat prin fotbal o serie de probleme ale combinatului”. La un moment dat, raportările cu însăși agricultură agricole au fost mai mari decât suprafața județului. „Mi-a zis Ion Popa (prim-secretarul județului Hunedoara – n.r.) să rezolv treaba asta cu Lică Bărbulescu. Îl știam de prin 1987. Corvinul juca în compania echipei FC Scornicești. A venit și a întrebat: «Cine e șef aici la voi, la fotbal?». I-am zis că eu. «Atunci vii și stai cu mine în tribună!». Nu prea aveam chef să merg acolo, dar mi-a zis: «Ce, vrei să te pun cu milițenii?!». La meci erau două sute de oameni, dar aveau și fanfară. Bărbu-

lescu era posesorul unei genți gen ORACA, în care ținea două termosuri, unul cu țuică și unul cu cafea. Era și nevastă-sa cu el. Așa că, dacă tot îl cunoșteam, Ion Popa m-a rugat să vorbesc cu el să rezolve agricultura județului, să ne repună în drepturi suprafața agricolă, să ne mai rămână și păduri, și munți, și ape, și localități”, povestește amuzat Gelu Simoc. Pe de altă parte, el spune că nu se știe ce s-a dat de la Dinamo la Corvinul. „Totul s-a creat când am adus noi primul jucător de la Dinamo, Radu Nunweiler. Acesta a venit la Hunedoara într-un moment în care nu mai era bine văzut din cauza nevestei. Era de viață nobilă și înfocată împotriva comunismului. Juca și tenis și i-a plăcut la Hunedoara. Au venit aici. Lucescu era prieten bun cu Radu și s-a lăsat convins să vină, dar nu voiau să-i dea drumul, fiindcă era cadru militar. Teodor Coman refuza să îl lase să plece, așa că Ștefan Tripsa, unul dintre primii trei eroi ai muncii socialiste, a mers la Ilie Verdeț și cu presiune a obținut acceptul ca Mircea Lucescu să vină la Hunedoara.

Așa s-a construit echipa care în 1982 a ajuns pe locul al treilea în campionat. Lucescu a reușit să facă din Gabor, Klein, Mateuț, Andone, Rednic, Petcu și alții mari jucători. El are acest merit, pentru că, sigur, la Hunedoara s-au născut și alți jucători talentați, care nu au fost valorificați”. În sezonul 1989, Corvinul Hunedoara a încheiat campionatul pe locul al optulea. Gelu Simoc s-a retras din activitatea fotbalistică în anii '90 și s-a ocupat de afaceri. Recent, el a devenit președintele clubului FC Hunedoara, o echipă care îi are printre membrii fondatori pe Mircea Lucescu și Ioan Andone. Corvinul Hunedoara a fost exclusă din competiții în anul 2004 din cauza unor datarii.

Monalisa HIHN

REFLEXE ȘI REPTILE STALINISTE LA UNIUNEA SCRITORILOR

Ceaușescu și Visul Maicii Domnului

(Urmare din pag. 1)

Cu mai puțin de zece zile înainte de tinerea adunării generale a scriitorilor din noiembrie 1968, Ceaușescu se întâlnește încă o dată cu „membri ai conducerii Uniunii Scriitorilor”. Apar câteva figuri noi – criticul Eugen Simion, prozatorul Nicolae Breban, poetul Adrian Păunescu (avea 25 de ani și era secretarul UTC de la Uniune). Acestora limba de lemn pare să le fie necunoscută. Păunescu insistă patetic pentru plecarea masivă a tinerilor la studii în străinătate. Poetul nu crede că viața literară ar fi „prea roză” și cere „confruntarea cu adevărul”. Eugen Simion pledează și el pentru trimiterea de bursieri în străinătate, care să fie însă „tineri cu o vocație evidentă”, și nu pe bază de „preferințe și favoruri”. Breban cere ca atașajii culturali de pe lângă ambasade să nu mai fie „oameni incompetenți”, iar în privința plecării la studii în străinătate impetușului romancier îi scapă această întrebare ce îi va fi înmărmurit pe unii dintre bătrânii stalinisti aflați acolo: „Cum să facem ca închi-soarea să se spargă?” Va fi fost probabil prima și ultima dată când lui Ceaușescu i se va fi spus, în față, direct, brutal, ca România e o închisoare.

Și Păunescu, și Breban vor fi ironizați de Mihnea Gheorghiu, și de această dată pompier ideologic de serviciu. El îi semnalează lui Ceaușescu apariția unui articol în revista Luceafărul, din care dă acest citat – „Într-o literatură este esențială coexistența onirismului (vechi cât ... Visul Maicii Domnului), realismul (vechi cât lumea), psihologismul (care nici el nu porcede numai de la Dostoievski), misticismul laic (cred că nu numai Patristica, ci și marii efuvii incantatorii din epoci

păgâne stau la temelia poeziei lui Ion Alexandru), precum și numeroase alte curente a căror bună vecinătate și numai ea poate constitui o epocă literară”. Auzind această frază, Ceaușescu ia foc. Remarca lui e neobișnuit de dură – „Însemnă că Direcția Presei într-adevăr este foarte blândă. Aceasta nu poate fi acceptată într-o revistă a Uniunii Scriitorilor”. Geo Bogza intuiește probabil că se întâmplă ceva grav și intervine sfătos: „Cred că trebuie să precizăm că trebuie să distingem între ceea ce scrie articolul de fond al unei reviste și ceea ce scrie pe alte pagini”. Dar Ceaușescu e intratabil, „nici o revistă a noastră nu poate fi pusă la îndemână celor care pot propaga ideologia străină”. Va reveni la citatul dat de Mihnea Gheorghiu în discursul de încheiere a întâlnirii (citatul era dintr-un articol de Leonid Dimov, unul dintre marii poeți români din secolul XX, în acel moment ieșit meteoric dintr-o îndelungată marginalitate).

Se poate lesne presupune că mare lucru din acest citat Ceaușescu nu va fi înțeles, că unele cuvinte îi vor fi rămas complet necunoscute (patristică, de exemplu), dar că va fi fost șocat de ideea unei „coexistențe pasnice” cu Visul Maicii Domnului, de care va fi avut ceva cunoștință vagă, măcar acustică, din copilaria lui țărănească. Nu, zice el categoric, nu, nu pot în nici un caz coexista în concepția noastră despre lume alături și Maica Domnului și concepțiile filozofice”. Da, „coexistenței pasnice între state”, mai spune Ceaușescu, nu însă „coexistenței ideologice, filozofice”.

O intransigență fanatică și rudimentară ce avea să-l ducă la sfârșitul sângeros din decembrie 1989.

Mircea IORGULESCU

JURNALE PERSONALE

(Urmare din pag. 1)

Cine a zis că marțea e zi cu ghinion? Știam că sâmbătă sunt trei cearuri rele. Dar acestea îmi plac cel mai mult, nu duminica, zilele pustii... Îi expediez lui Livescu, Spectacolul rostirii”, cică scot pe un număr special cu Creangă. Le las pe dumnealor la treburi casnice și plec la Ploiești, avem aici Biblioteca mare, „N. Iorga”. Nu cunosc pe nimeni, mă descurc greu. Notez ce găsesc despre „Mateiu”. E greu, trebuie să merg la BAR, acolo e mult mai lesne de obținut ce doresc. Măine am ere seara, la „seral”, pe ei nu i-au luat la practica arădăriei. Până la tren mai am două ore, așa că o iau la pas. La Inspectorat, mă lasă cu greu cei de la poartă să urc la etaj. Dintre cunoștințe, doar în treacă, îl întâlnesc pe Dumitru Molatic, cu o privire iscoditoare, a auzit totuși de cărțile mele, stele de titlu obținut în 1980, spune că are întâlnire cu profesorii de română nu știu unde. Îl salut cu respect și mă îndrept alene către prima librărie, care e aproape, apoi către a doua, iar alături, un locușor cu o gustare și o bere. În drum spre gară, întâlnire cu Mișu, șef mare, îi spun că și eu sunt de la 15 septembrie, așa că să fie atent ce vorbește cu mine. Se amuză în felul lui iub. Spre seară, în București iub. E frig și, deși lumea multă față de provincia de unde vin, se simte o „absență”. Flavius mă primește „dărâmat”, stăruie mult să mergem la un teatru, el rezistă plângerilor mele până la un timp și, în fine, cedează. La Teatrul Foarte Mic, „Dragă Ioey” după „Dragă Minicinsule”, cu Ion Pavelescu, Liana Ceterchi, dragostea dintre Bernard Show și o actriță, atmosfera timpului, povești, histrionism și spirit ascuțit... Constantin Trandafir, 1989. Vedere din provincie. Jurnal, București, Editura Vestala, 2009, p. 184-185

În ultimele zile – și datorită vremii urâte – am făcut naveta cu București, pentru că Liana a fost dată afară din spital! Da, asta-i cuvântul, o poveste foarte urâtă, care arată cât de bestie poate fi un doctor (Olteanu) considerat mareț. Poate am să relatez mai pe larg această întâmplare care, cine știe, poate constitui cândva un subiect: pentru că orgoliul unei ziariste (Carmen Dumitrescu) pe de o parte și răutatea unui doctor, pe de alta, se răsfără asupra sănătății și vieții unui bolnav. Din fericire, starea Liane se ameliorează miraculos. Se pare că acest doctor, necunoscut – Radu Jean – a făcut o operație strălucită. Să dea Dumnezeu ca lucrurile să meargă bine în continuare.

În ciuda năvelei, am rezistat destul de bine la efort și cred că cea ce am filmat nu e rău. Nu am văzut decât puțin material, ca să mi se confirme

părerea. Pe de altă parte, totul depinde de – cum îi spun eu – „suport”, dădă de bază dramaturgică. Dacă totul se clădește pe fundament solid, atunci și șansele reușitei cresc.

Alexandru Tatos, Pagini de Jurnal. Editie alcătuită de Liana Molnar-Tatos, București, Editura Albatros, 1994, p. 541

Azi m-am certat cu S.P. – cenzor local pentru „Viața românească”; ascultătoare, fidelă stăpânirii, pentru toate foloasele de care beneficiază, oho!

Ținea să-mi dea, pentru numărul 10, de care voi răspunde, trei articole politice (așezate, hodoronc-tronc, în fața articolului lui N. Manolescu...).

I-am spus că vor fi de-ajuns articolul de fond și un articol despre congresul partidului.

– Eu zic s-o întreb mai întâi pe Doamna Țărălungă!

– Dar ce madam Țărălungă, educatoare, diriginta noastră? Și noi ce suntem? Mucosii, s-o întrebăm dacă avem voie să traversăm sau nu!...

Și de ce trebuia întrebată „dânsa”, chiar înainte de a găndi dacă avem voie să gândim?

Când vine numărul – corectura – îi vom trimite atunci un exemplar; și pe putea pronunța, în funcție de ceea ce-i propunem noi, nu de ce ar vrea ea. De când lumea și de când obrocul și cenzura, scriitorul, publicistul sunt obligați, prin însăși firea nefirii lucrurilor, să încerce să-l păcălească pe cenzor... Dacă îi faci tu meseria, dacă faci chiar mai mult decât ar face el, lui ce-i mai rămâne? Nu dă dovadă de și mai mult zel?

Și stupidă asta de S., care-i pomește numele cu adânc respect, parcă pupă aerul înainte de a sonoriza numele: doamna Țară Luuungăăă! Aceea care face și pe poeta, și pe prozatoarea, eșista – și pe de toate, la comandă!

Să fii și cenzorită, și autor, și cenzor al autorilor... Păi, cum să fii și una, și alta?

Florența Albu, Zidul mator (Pagini de Jurnal) 1970-1990, București, Cartea Românească, 1994, p. 422-423

Lată și octombrie. Toamnă plină. Și după toamnă vine iarnă! E soare, e vânt, e și frig, e și cald. Încolo, toate la fel de nelalocul lor, așteptarea aceeași, umilința aceeași, sărăcia aceeași! Avem o mare foamă de nefoame. „El” în Bărăgan, alaltăieri, privind expoziția agricolă, oferită de „câței”, spunând: „Lată, asta-nseamnă cu adevărat victoria și superioarea revoluției în agricultura socialistă!... Și iar poze în ziare, ale „șefilor revoluției” și el, și ea cu câte un știulete falic în mână, fericiți și mândri. Lată și octombrie! Și după... Titel Constantinescu, Frica și ... alte spoime, București, Editura Victor Frunză, 1996, p. 331

dezbaterea, intrucât doresc să-mi angajeze un apărător. Timișoara la 3 octombrie 1989 cu respect, Tokes L.

(Înregistrată la Judecătorie la 4 octombrie 1989)

DIN ARHIVELE SECURITĂȚII

Șef compartiment Of. op. I Semnături indescifrabile		și care a discutat cu el amical. Cine a executat filarea legăturii: cpt. Cioc Ioan.	
Notă: Să fie semnalată la SAI – semnătură indescifrabilă.		Șeful Serviciului Semnătură locotenent colonel Popa.	
●●● Ministerul de Interne Strict secret Unitatea M 0800 București Serv. Indep., f”/c. 2 Nr. DI 00386 din 3.10.1989 Iuga Dumitru 110		●●● 321280 03.10.1989 22/15 UM 0800/112 Notă: V/semnătură indescifrabilă. Anunțat mr. Robu 310-750.	
Notă de filare și identificare		„Iorgu II”	
În ziua de 2.10.1989, între orele 18:00 și 18:55, obiectivul „Iorgu” a fost vizitat la domiciliu de un individ cu următoarele semnalmente: Vârsta: 35-40 de ani, înălțimea: 170 m, conformația corpului – suplu, față ovală, părul șaten închis spre negru, tens potrivit, chelie frontală, sprâncene negre, dese, împreunate în zona nasului, nasul prelung, aproape drept, barbă de culoare neagră, deasă. Semne particulare: poartă barbă, are chelie frontală și o alună neagră pe mijlocul obrazului drept. Îmbrăcăminte și obiecte portabile: pardesiu bleumarin, cămașă albă, cravată de culoare gri, cu modele de culoare roșie, pantaloni de culoare închisă. Stabilit în C. Măgurești nr. 21, casă mică la curte, Sector 1, la ora 19:25. Datele rezultate din timpul acțiunii de filaj, utile identificării: din Str. Vespasian, individul a mers pe Intrarea Măgurești și a intrat în curtea imobilului imediat din dreapta gardului pe care scrie: Intrarea Măgurești nr. 21. În curtea respectivă s-a aprins un bec. Individul a fost întâmpinat la poartă de o individă care i-a descuiat		20.29 chemat „Iorgu II” este sunat de Benoni, care îl întreabă ce a mai făcut cu angajarea. Obiectivul spune că i s-a dat repartitie pentru Radioprogres și va merge aici mâine de dimineață să vadă ce face. Oricum, el va cere un loc de muncă la un atelier în sectorul în care locuiește. Obiectivul va fi la sediul Radioprogres mâine.	
●●● Strict secret Ministerul de Interne Exemplar unic Departamentul Securității Statului Securitatea Municipiului București Serviciul Independent de Filaj Nr. F/DI/00198244 din 3.10.1989		Văzut-semnătură indescifrabilă.	
Către SMB Serviciul 110 Notă privind filajul obiectivului „Iorgu” efectuat în ziua de 02.10.1989 între orele 6:00 și 23:00 Activitatea obiectivului		Până la ora 8:25, „Iorgu” a ieșit de la domiciliu, a mers pe Str. Jiului, Ing. Pătulea, Bdul Gloriei, uitându-se insistent în urma sa și s-a oprit în stația ITB Bdul Bucureștii Noi, situată vis-à-vis de domiciliul său. Din stație s-a urcat în tramvaiul 24 cu care a călătorit până la stația ITB Ștefan Furtună, unde a coborât. După coborâre, „Iorgu” a rămas în stație circa trei minute, privind atent la persoanele care mergeau pe stradă, apoi a mers pe Calea Griviței și s-a oprit la intersecția cu B-dul Dacia. Aici a privit timp de cinci minute la trecători, după care a mers pe B-dul Dacia, Calea Victoriei, Str. Biserica Amzei, Cristian Tel și la ora 9:05 a intrat la Consiliul Popular al Sectorului 1. La ora 9:45, „Iorgu” a ieșit de aici, s-a oprit în față și a studiat atent persoanele din jur, apoi a mers prin P-ța Amzei, Str. P-ța Amzei și la intersecția cu Str. Mendeleev s-a oprit. Aici a privit trei minute la persoanele care veneau în urma sa, apoi a continuat pe Str. Nikos Belonias, B-dul Magheru, N. Bălcescu, Str. Batiștei, Tudor Arghezi, Alexandru Sahia și s-a oprit în față la Biblioteca Americană. Timp de trei minute, „Iorgu” a privit la panourile de afișaj, dar și la persoanele care veneau în urma sa, apoi a continuat pe Str. Alexandru Sahia, B-dul Republicii și a intrat în Pasajul Universității. În pasaj, „Iorgu” s-a oprit după un stâlp și a urmărit persoanele din jurul său câteva minute, după care a ieșit din pasaj, a mers pe B-dul 1848 și s-a oprit la un telefon public din fața Spitalului „Colțea”, ora fiind 10:15. De acest telefon, „Iorgu” a încercat să efectueze o convorbire telefonică, dar telefonul fiind defect a renunțat, a continuat pe B-dul 1848, Str. Biruinței, Cavafii Vechi, Str. Lipsani și s-a oprit la intersecția cu B-dul 1848. Aici, timp de cinci minute a privit în jurul său la	

(Urmare din pag. 1)

Studenti străini, turiști în România

S-a încheiat cea de-a XVII-a ediție a cursurilor de cultură și civilizație românească organizate de Asociația „România” în fiecare vară. Timp de 21 de zile, 21 de tineri din șapte țări ale lumii au călătorit peste 3.000 de kilometri prin țară. Scopul excursiei era acela de a descoperi într-un mod natural frumusețile patriei. Grupul era format din tineri care proveneau din familii românești și din elevi și studenți care învățau limba română în școli. Acesta era și cazul a trei studenți americani care au aflat despre România din cursul de limbă și literatură română al profesoarei Rodica Botoman de la Ohio State University din Columbus, SUA. Flacăra publică „mărturiile emoționante înregistrate de la fiecare participant”. Ștefana Chitta din Austria spune: „Mă străduiesc continuu nu numai să asimilez organice valorile spirituale ale poporului român, dar și fac tot ce îmi sta în putință pentru propagarea lor în lume”. „Mă pasionează istoria Transilvaniei și am fost deosebit de bucuros să văd la fața locului cum a fost rezolvată problema naționalităților conlocuitoare în România.” (Othmar Kolar – Austria)

Locul întâi pentru România

Turneul „open” de șah „Vosu-89”, desfășurat la Tallin (URSS, RSS Estonia), s-a încheiat cu victoria maestrului internațional român Mihail Marin și a șahistilor sovietici Erkki Lokotar, Rainer Raud și Kaile Kiik, care au obținut 6,5 puncte din 9 posibile. În „Top 10” al celor mai buni jucători s-au mai aflat românii Bela Takacs (locul 5), Constantin Ionescu (7) și Adrian Negulescu (9). Jucătorii de bază ai lotului nostru național s-au distins printr-o înaltă tehnică, rămânând neînvinși într-o companie de 55 participanți din 7 țări, aflăm din rubrica „Șah cu Margareta Mureșan” a revistei Flacăra.

Produse românești în Iordania

„La Amman a avut loc ceremonia deschiderii oficiale a „Decadei cultural-turistice și economice românești”, sub înaltul patronaj și cu participarea prințului Mohammad Bin Talal, reprezentant personal al regelui Hussein al Iordaniei”, anunța Știința pe ultima pagină. În cadrul evenimentului au fost expuse produse ale întreprinderilor de comerț exterior „Romsit”, „Romexport”, „Confex”, „Arpimex”, „Chimica” și „TAROM”. La vernisaj, grupul folcloric „Cunu-

na Transilvană” a susținut un program de cântece și dansuri populare românești.

Pregătiri pentru iarnă

„Întri în incinta întreprinderii ca într-o stațiune de odihnă sau mai degrabă de cercetări spațiale”, descrie Ion Zubascu în paginile revistei Flacăra sediul IAS Târgoviște, „Complexul de înghețare tineret taurin este un fel de combinat în care animalul intră la o greutate individuală minimă de 121 kg și iese pe aceleași porți, în urma unei furajări «ca la carte», la o greutate de peste 400 kg”, completează gazetarul. Hranirea animalului se facea în stabulație, în cele 11 graj-

duri ale căror spații de cazare începuseră deja pregătirile pentru iarnă. IAS Târgoviște dispunea de o bază furajare proprie de 500 ha ocupate de culturi leguminoase perene, vechi și noi. În toamna anului 1989, până în luna octombrie, se obținuse o producție de 800 tone fibroase și 18 mii tone masă verde insiloată, și se continuau însăși mănăntările pe 240 ha pentru masă verde. Din necesarul planificat se depozitaseră deja 620 tone de fibroase, 1.500 tone de groșiere și 7.000 tone suculente.

Literatură în fabrici și întreprinderi

Biblioteca Municipală „Mihail Sadoveanu” din București organiza în unele instituții economice și de cercetare științific dezbateri privind literatura română. În ciclul „Prozatori români contemporani”, a avut loc la Institutul pentru Tehnică de Calcul și Informatică prezentarea volumului „O sută una lovituri de tun” de Radu Tudoran, apărută la Editura „Eminescu”. Au participat la discuții directorul editurii, criticul și istoricul literar, Valeriu Răpeanu, și autorul lucrării. Pentru zilele următoare, biblioteca pregătise pentru „oamenii muncii” de la întreprinderea „Dacia” o întâlnire cu poetul Florin Costinescu, autorul volumului „Nașterea zilei”, apărut la Editura Albatros.

Alexandra ZOTTA

CU TOVARĂȘUL LA VÂNĂTOARE

(Urmare din pag. 1)

Oamenii veneau de plăcere, cum merg și acum să-l vadă pe șeful statului. Când se termina vânătoreea, le dădea un păhărel de horincă și eventual un sandviș. Ocolul Silvic îi plătea după ce plecau ei, noi le făceam listă de plată și le dădeam o zi de lucru, cum se plătește un muncitor. Când mergeam la vânătoreea, avea 20-30 de securiști, care se infiltrau printre oameni să nu se întâmple ceva.

Era foarte nervos dacă nu reușea vânătoreea. Am pățit-o că s-a urcat în mașină și a plecat, dar ne critica cei de la Târgu-Mureș că nu am organizat bine. De obicei reușea, că aveam vânat foarte mult atunci, era ocrotit. Avea însoțitori, specialiști, mai trăgeau și ei, îl mai ajutau. Dacă rânea ceva, ei împușcau animalul. Dacă fugea animalul, pleca înapoi printre gonași, îl mai recuperam noi, împușcam altul și îl aduceam, erau și figuri din astea, nici nu știa. A împușcat multe trofee, în special cerb. Cei mai mari urși el îi împușca, nu ne dădea voie să recoltăm noi.

La noi era vânat mare, cerb carpatin, împușcau urși foarte mulți și mistreți. A fost zile în care au împușcat într-o singură zi de vânătoreea 20 de urși și 30 de mistreți.

Când mergeam numai eu cu el, singur, avea întotdeauna ca însoțitor un ofițer cu armă, era garda lui de corp, dar eu vorbeam cu el întotdeauna, mă întreba diferite probleme, dar eu nu discutam cu el probleme politice, numai probleme de vânătoreea și silvicultură. Mă întreba «de ce e, mă, bușteanul acesta aicea», era câte un buștean prin pădure căzut jos. Eu îi spuneam «tovarășe prim secretar, e în stare de putrefacție, e copt, nu poate fi valorificat, nu are calitate, nici valoare. Se face humus». Și înțelegea. Discutam, mă întreba cât vânat avem, ce avem, probleme din astea.

Fondul de vânătoreea era rezervat numai pentru comitetul central, rezervație cu interes deosebit pentru oaspeți. Venea el și mai aducea și oaspeți străini pe primul secretar din Ungaria, pe Todor Jivkov, a mai fost din Rusia ministrul de Externe.

Dormea la castel (castelul de vânătoreea de la Lăpușna – n. r.), venea și Elena și mai veneau două-trei colege de-ale ei, tovarășe. Ea se plim-

Era partid de vânătoreea în care Ceaușescu împușca și câte douăzeci de urși

FOTO: Arhivele Naționale

ba în timpul zilei prin curtea castelului sau se urca în mașină și pleca până la Târgu-Mureș. Avea o mașină, două cu ea, însoțitori.

Carnea de mistreț, în bucătăria partidului

La Lăpușna, noi vânătorii aveam o cabană lângă castel, stăteam cu familia. În timpul zilei, pentru ei se făcea mâncare, veneau bucătari speciali de la Târgu-Mureș. Eu am mai fost din Rusia ministrul de Externe. Dormea la castel (castelul de vânătoreea de la Lăpușna – n. r.), venea și Elena și mai veneau două-trei colege de-ale ei, tovarășe. Ea se plim-

sever, era lăcom, voia să împuște foarte mult vânat, avea pretenții la trofee mari, pe care să nu le aibă alții. Dar nu ne certa, nu ne brusa. Am fost și decorat cu ordinul muncii, clasa a doua, după o vânătoreea în care s-au împușcat 30 de mistreți, când m-a și chemat la București.

Trofee le rămăneau la noi, le pregăteam, le uscăm, semipregătite le trimiteam la cei care împăiau.

Mistreții rămăneau la Ocolul Silvic, îi duceau la frigider în Târgu-Mureș, de unde ori mergeau la export, ori la cantina partidului. Pieile, blămurile, coamele de cerb, toate ajungeau la București. Ne făcea să primim pui de urși, îi creșteam în timpul verii și toamna îi duceam în

județul Argeș pentru a se înmulți. Îi ținea peste iarnă într-un țarc și primăvara îi ducea în munții Argeșului. Și pe acolo vâna, dar pentru vânat mare venea la noi, în Bistrița și în Harghita, iar pentru vânat mic, iepuri și fazani, avea o rezervație mare în jurul Bucureștiului, la Oradea și la Timișoara. Pentru cerb lo-pătar mergea la Craiova.

La noi primăvara venea pentru urși, puneam mâncare la observator, ne urcam acolo și așteptam să vină, îi împușcam. Acum nu mai e voie să se împuște la observator. Bineînțeles că numai el împușca. Luam măsuri de protecție speciale pentru el. Ursul dacă e rănit... eu am fost atacat de un urs rănit de el. La

împușcat în intestine, s-a întors, eu nu am știut și a sărit pe mine. Toată lumea s-a speriat. A sărit pe mine, o labă în spate, cu gura m-a prins de sold, dar am reușit să mă desprind, am fugit și m-am ascuns. Ursul... a reușit și el să fugă. Plin de sânge, m-au luat gonacii și m-au pus pe elicopter până la Târgu-Mureș, la spital. Era în 1979.

Pe Ceaușescu l-a văzut ultima dată în toamna anului 1989, când a fost din nou la vânătoreea pe Valea Gurghiului. „Părea calm, mie nu mi-a spus nimic, oricum noi nu vorbeam politică”. A fost și una dintre ultimele ocazii în care Ceaușescu a pus mâna pe pușcă.

Raluca CRET

SĂPTĂMÂNA ECONOMICĂ

● 28 septembrie

În noaptea de 27/28 septembrie, în comuna Tîfestei (jud. Vrancea), milițienii au prins în flagrant un magazinier de la CAP-ul din localitate și un maistru de la Întreprinderea de Aparataj Electric Focșani în timp ce sustrăgeau vin de la depozitul Întreprinderii de Vinuri și Produse Spirtoase Vrancea. S-a stabilit că, în aceeași noapte, respectiv, cu un autoturism împrumutat, au sustras 800 de litri de vin. Cu ocazia perchezițiilor domiciliare efectuate la părinții celor doi s-au găsit cantități de 400 de litri de vin vechi și 5.700 de litri de vin nou pe care nu le puteau justifica, 111 carnete CEC cu un sold total de 1.200.000 de lei, precum și bunuri în valoare de peste 250.000 de lei.

● 29 septembrie

În noaptea de 28/29 septembrie, în subteran, pe căile de acces ale abatajului frontal de la Întreprinderea Minieră Uricani (jud. Hunedoara) s-a semnalat apariția unui fum dens, indicând producerea unui endogen. Muncitorii din abataj au fost evacuați și s-a acționat cu echipe de salvatori pentru izolarea și lichidarea focului. Din cauza accidentului s-a estimat nerealizarea unei producții de 200 de tone de cărbune/zi.

● 30 septembrie

La CAP Curcani (jud. Călărași) au fost sacrificate din necesitate 11 vaci de lapte, datorită electrocutării acestora în urma unui scurt-circuit produs la instalația aeriană de înaltă tensiune care supratraversa padocul. Carnea a fost predată la abator pentru valorificare. Vinovat de producerea evenimentului a fost un tehnician, de 47 ani, din cadrul Direcției generale pentru agricultură a județului Călărași, care a dispus construirea padocului, respectiv neavând aprobarea organelor de specialitate și avizul întreprinderii de rețele electrice, precum și fără să execute amenajările de protecție în zonă. Acesta trebuia să achiziționeze pe propria cheltuială 11 vaci de lapte din sectorul particular, pe care trebuia să le dea CAP-ului păgubit.

● 1 octombrie

În noaptea de 1/2 octombrie, ora 00:40, la intrarea în Stația CFR Mircea Vodă (jud. Constanța), din componența trenului Accelerat 812 a deraiat ultimul vagon care a rupt doi stâlpi de susținere a rețelei electrice de contact și a avariat două macazuri. Nu s-au înregistrat victime. Călătorii au fost transbordați în celelalte vagoane, trenul reluându-și merul după circa două ore. Circulația feroviară

s-a desfășurat normal pe firele 1 și 2, iar liniile 3 și 4 au fost închise numai în stația respectivă.

● 2 octombrie

În jurul orei 4:00 la Liceul industrial nr. 2 din Caracal (jud. Olt), din cauza unui scurt-circuit la instalația electrică s-a produs un incendiu în urma căruia au ars acoperișul și planșeu etajului I, care erau construite din lemn. Focul a fost lichidat de pompierii militari, neînregistrându-se victime. S-au luat măsuri pentru continuarea procesului de învățământ în alte unități de pe raza localității.

● 3 octombrie

Cu prilejul demolării unui depozit de carte al Centrului de bibliotecă din Focșani au fost descoperite zece cartușe pentru carabină ZB, model 1903, calibrul 7,62 mm, în stare de funcționare. Primele verificări au relevat că muniția provenea din primul război mondial, iar la clădirea unde a fost găsită nu s-au efectuat lucrări de reparații din aceeași perioadă.

ACNSAS,
Fond Documentar,
dos. nr. 8566, vol. 27

RADIOGRAFII CULINARE

Zarzavat de ciorbă pentru iarnă, șpagă la anticoncepționale!

Ați chiulit vreodată de acasă sâmbătă? Ei bine, eu asta am făcut! Am plecat de acasă la Lucreția, o prietenă pe care n-o mai văzusem de mult, care m-a invitat pe la ea. Era singură și ne-am hotărât să petrecem o zi în care să ne simțim bine. Am ajuns la ea pe la ora 10:00. M-a primit foarte călduros și la propriu, și la figurat, pentru că tocmai ieșise din bucătărie. Ne-am pupat etc. și m-a poftit în bucătărie. M-am culbărit pe banchetă și inspiram adânc, încercând să descopăr după miros ce avea în cuptor. A început să rădă. Relaxarea pusese stăpânire pe mine și buna dispoziție pe amândouă. Treptat, treptat am pornit depănarea, fiecare cu firul ei de întâmplări și evenimente, redate de când nu ne-am mai văzut.

Din una în alta, am ajuns la momentul în care sora ei s-a căsătorit. Aici, prietena mea s-a posomorât rău de tot, ba chiar a început să plângă încetitor. A scos din cuptor prăjitura de morcovi pe care o pregătise cu ocazia vizitei mele. După ce și-a mai revenit mi-a zis că sora ei, Cristina, rămănea mereu gravidă, dar nu putea ține sarcina. A făcut tratamente, dar nimic! Trebuia să folosească pastile anticoncepționale. Dar de unde să facă rost? La spital, când a fost ultima dată, nici n-au vrut să audă când i-a rugat să-i lege trompele ca să nu mai rămână gravidă, așa că ea, adică Lucreția, mă roagă să obțin

niște pastile anticoncepționale pentru sora ei. E, ne descurcăm că, vorba aia, „a găsit orbul Brăila” și nu găsim noi pastilele minunate?!

În ochii prietenei mele se aprinseseră luminile. Am început iar depănările amintirilor. Am bombănit, ne-am vâitat, ba chiar am și înjurat pe cine trebuia, prietena mea a intrat iar pe tărâmul necazurilor surorii ei. Se părea că sâmbăta mea de chiul avea să fie pedepsită nu de copiii pe care-i mazilisem la mama, ca să pot să mă relaxez și eu puțin, ci de multiplele sarcini ale Cristinei! Mă rog, era la mare necaz, așa că trebuia să „compătîmim” la propriu, nu la figurat! Până una, alta, mi-a turtit fesul și nu mai aveam nici un chef. Lucreția m-a servit cu minunea de prăjitură cu morcovi, am băut o cafea și pentru că presimțeam că avea să intre iar pe panta pastilelor, am zis că trebuie să plec. Și am plecat!

Pe drum am început să-mi fie rușine și am hotărât să-i procur pastilele. De cum am ajuns acasă, am început să incing telefonul. Am sunat pe la toate cunoștințele care mă puteau ajuta. A doua zi, numai patru dintre ei mi-au promis că vor face eforturi ca să mă ajute.

Rodica, una dintre vecinele mele, care se mutase de curând în Piața Amzei pentru că bărbatul ei avansase în grad, m-a sunat și mi-a zis că pleacă marți, împreună cu bărbatu-său, în Ungaria și că va face rost

de acolo. Se întoarce sâmbătă și o să mă sune, dar mă roagă să-i fac până se întoarce niște zarzavat de ciorbă pentru iarnă, după rețeta mea. M-a cuprins furia, dar am tăcut. Cum a închis, am și sunat-o pe Lucreția și i-am zis iritată: „Dragă, bagă mare și cumpără tot ce trebuie ca să facem zarzavatul pentru Rodica dacă vrei să-ți faci cumnatul fericit!”. Nici n-am auzit bine copiii acasă, că Lucreția m-a și chemat să o ajut. I-am promis că o să vin a doua zi direct de la serviciu și îl facem cât ai zice pește. Și așa a fost.

Sâmbătă de dimineață le-a cărat cu bărbatu-său la mine în balcon. Duminică m-a sunat Rodica și mi-a zis că aduce pastilele. Am chemat-o pe Lucreția, ca să aducă banii și să-și ia minunile. Pe la ora patru după-amiază au venit amândouă. Ne-am pupat, așa că lucrurile au mers de minune, cu cafeaua și prăjitura mea cu bulion. Rodica a adus pastile pentru trei luni până la finele anului și încă alți doi ani întregi. Lucreția a cărat sticlele cu zarzavatul pentru ciorbă din balcon, iar Cristina și le-a îndesat în două sacose pe care le-a dat soldatului care aștepta afară, la mașină. Când s-a iasă Rodica, la ușă a sosit soțul Cristinei. Urât ca ceasul rău! Ptiu! Uite pentru cine m-am spăit eu să fac zarzavat de ciorbă, șpagă pentru anticoncepționale! Bine că nu poate face copii Cristina!

Veronica BECTAȘ

ARTICOLUL ZILEI

Proba maturității

Sediul Regionalei CF București e situat în complexul de clădiri al Gării de Nord. Edificiul masiv, care formează „coronamentul” celei mai mari gări feroviare din țară, se întinde pe două și trei niveluri, cu lungi coridoare, cuprinzând un conglomerat urias de unități specifice activității feroviare, un angrenaj ce pulsează non-stop. Regionala oferă un cadru propice afirmării tinerilor a căror activitate fructuoasă este ilustrată și de un loc l pe care organizația CTC îl deține la nivelul sectorului și Capitalei, în întrecerea utecistă în domeniul transporturilor și telecomunicațiilor de 4 ani consecutiv. Atât Doinița Nicola, secretara comitetului UTC, cât și ceilalți membri ai comitetului, sunt prezenți, în permanență, în primele rânduri ale întrecerii uteciste ce se desfășoară în organizațiile Regionale și care cuprind tineri din sectoarele de instalații, reparații linii, căi ferate cu șine sudate, atelierul de proiectare, oficiul de calcul, expediție-camionaj, autobază și altele. Toate aceste aspecte creionează portretul colectiv al unei organizații de tineret fruntaș, implicată concret în efortul remarcabil al miilor de oameni ai muncii, de nenumărate ori fruntaș pe ramură în întrecerea socialistă și, deci, le redăm în cele ce urmează cu adevărată mândrie revoluționară.

În Atelierul de recondiționat șine sudate se dă o nouă viață șinelor de cale ferată, pe a căror suprafață lucie de rulare bandașele roților au lăsat amprente vizibile. Tocmai aici, unde ochiul, format la măsurarea unor dimensiuni de ordinul micronilor, este pus la probe de înaltă acuitate și perfectă apreciere, tineretul se remarcă printr-o calificare superioară, împletită cu un deosebit spirit de responsabilitate muncitorească, frumoase atribuții înscrise și pe cărțile de vizită ale lăcătușilor Marian Petcu, Petru Petcu, Tudor Ionescu din generația lor. Până nu demult, o parte din piesele și subsansamblele necesare multor instalații și automatizări feroviare se importau. Îmbinând elanul creator al tinerilor cu experiența celor mai vârstnici, colectivul secției CT 3 a ajuns să producă astăzi piese egale, ca parametri și ca fiabilitate, cu cele din import, demonstrând înaltă capacitate a muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor feroviari Cecu Bucur și George Dinu care și-au legat numele de modul prin care CT 3 și-a schimbat, din mers” sistemul de lucru, dar, mai ales, a produs mutații calitative în conștiința tinerilor situați pe primele locuri în întrecerea utecistă, parte integrantă a marii întreceri socialiste.

Desigur că tinerii își iubesc locul acela în care s-au format și au cunoscut bucuriile împlinirii lor depline. E un sentiment firesc, am spune, și căruia i se asociază atracția magnetică a șantierului, locul în care munca se împletește cu romantismul revoluționar, mereu viu, prin care tinerii se realizează, se împlinesc și se definesc, ei, tinerii, la marea școală a muncii pentru țară.

Pentru organizația de tineret din Regionala de Căi Ferate a devenit o tradiție și o mândrie faptul că, în fiecare an, mulți tineri fac dovada maturității lor politice și profesionale, solicitând să lucreze pe diferite șantiere naționale ale tineretului. Anul acesta, punctele fierbinți unde tinerii feroviari bucureșteni au îmbrăcat niște salopete cu ecusonul de brigadier, ducând mai departe această frumoasă tradiție, sunt șantierele naționale ale tineretului de la Centrala Termoelectrică Drobeta Turnu-Severin, Centrul Civic al Capitalei sau Amenajarea Complexă a Râului Argeș.

Sudorul Dănuț Nistor, lăcătușul mecanic Alexandru Simion și alți tineri din această organizație și-au pus semnătura pe metalul și betonul nemuritor al marilor obiective economice din țara noastră. Unii vin, și alții pleacă pe șantier. O oarecare monotonie, parcă intrată în obișnuința vieții profesionale este astăzi înlocuită cu realitatea aspră și dreaptă a șantierului, cu superba încordare a muncii de brigadier.

Iată de ce, dezbătând și aprofundând documentele programatice pentru Congresul al XIV-lea al partidului, amplu și profund mobilizator program de gândire și acțiune pentru comuniști, pentru tânără generație, pentru întregul nostru popor, ei, tinerii, ce fac parte din harnicul detașament al Regionalei CF București, fac, prin fapta lor de zi cu zi, dovada a atașamentului lor neabătut la politica partidului și statului nostru, a hotărârii de a face totul, de a nu precupeți nici un efort pentru a-și îndeplini în mod exemplar sarcinile ce le revin.

Mioara Negescu
Știința Tineretului, nr. 12.541/1989

ECONOMISEȘTI și CITEȘTI!

DIN PRESA INTERNAȚIONALĂ

GORBACIOV DECLARĂ STAREA DE CRIZĂ

Ezio Mauro scria în La Repubblica, de la 3 octombrie 1989, despre criza autorității sovietice care cuprinsese Moscova în plină toamnă a anului 1989. Criza politică o aducea pe cea economică, autoritățile ajungând să-și pună problema dacă vor avea combustibil pentru încălzit în iarna ce se apropia și alimentele de bază necesare populației. „Mihail Gorbaciov a declarat în fața Parlamentului sovietic starea de criză în URSS, cerând Sovietului Suprem să scoată în afara legii toate grevele pentru o perioadă de 15 luni și solicitând prezența trupelor speciale de-a lungul căii ferate cauzatoare, care este blocată de două luni din cauza conflictului din Nagorno Karabakh. Pierdem controlul asupra situației, nu mai putem face față. Apelând la o procedură de urgență absolută, Guvernul și comisiile de resort s-au reunit în timpul nopții pentru a pregăti textul legii de interzicere a grevelor în țară, începând cu 1 octombrie, până la sfârșitul anului 1990. Forțele de dreapta se organizează pentru a redacta declarația de stare de urgență economică și socială care paralizează URSS-ul, riscând să aibă consecințe politice grave, „aceasta este unul din riscurile din cauza cărora au fost luate aceste măsuri de urgență”, a spus vicepreședintele consiliului, Leonid Abalkin. Dacă nu blocăm această criză, nu va mai exista putere sovietică și vom vedea sfârșitul perestroikii. Panică, tensiune, dezorientare în Parlamentul sovietic, care ar fi trebuit să discute cele cinci mari proiecte de lege ale reformei economice asupra proprietății, a pământului, a chirilor, a sistemului unic de impozitare și a întreprinderilor socialiste, și care este pus în fața unei coterii dramatice, obligat să recurgă la legislația de urgență ca ultimă redută de apărare a perestroikii.

Gorbaciov în persoană a cerut blocarea grevelor, expunându-se în fața Sovietului și a țării, încercând să lege aceste restricții de reformă, susținând necesitatea apărării procesului de democratizare, pentru a nu ajunge proprii ostaculi la încercările de salvare a economiei. Și Parlamentul a răspuns apelului făcut de șeful statului aprobând cu largă majoritate (374 voturi pentru, 8 împotriva, 4 abțineri) planul Guvernului care va deveni astăzi lege. Dar, în timpul acestei dezbateri pe care Gorbaciov a închis-o repede, au apărut semne de surpriză, de nervozitate și chiar diviziări în sânul Guvernului. Ministrul Metalurgiei, Serafim Kolpakov, a cerut suspendarea beneficiilor acordate în luna iulie minerilor în grevă, deoarece metalurgistii se pregătesc să lupte pentru aceleași revendicări. Acest lucru nu este posibil, nici măcar nu are rost să punem această problemă în discuție, l-a întrerupt primul-ministru Ryzhkov. De la

Mihail Gorbaciov a cerut ca, de la 1 octombrie, timp de 15 luni, grevele să fie scoase în afara legii în URSS FOTO: Yuri Lizunov/ITAR-TASS/INTACT IMAGES

microfonul prezidențial, Gorbaciov a cerut televiziunii să retransmită cu prudență acest incident. Sentimentul care plutea ieri seară la Moscova era de intrare în starea de urgență, ca și cum puterea ar fi renunțat la toate rețențele pentru a recunoaște criza. Sesiunea parlamentară a marilor reforme, de la reforma proprietății la cea a presei, s-a deschis cu bilanțul dezastrului cauzat de greve și de revoltele naționaliste, cu imaginea unei țări pe cale de a ceda. Potrivit datelor prezentate în fața Sovietului de Lev Voronin, prim-vicepreședinte al consiliului, în ultimele două luni, grevele din țară au dus la pierderi de 11 miliarde de ruble, adică circa 17,6 miliarde de dolari.

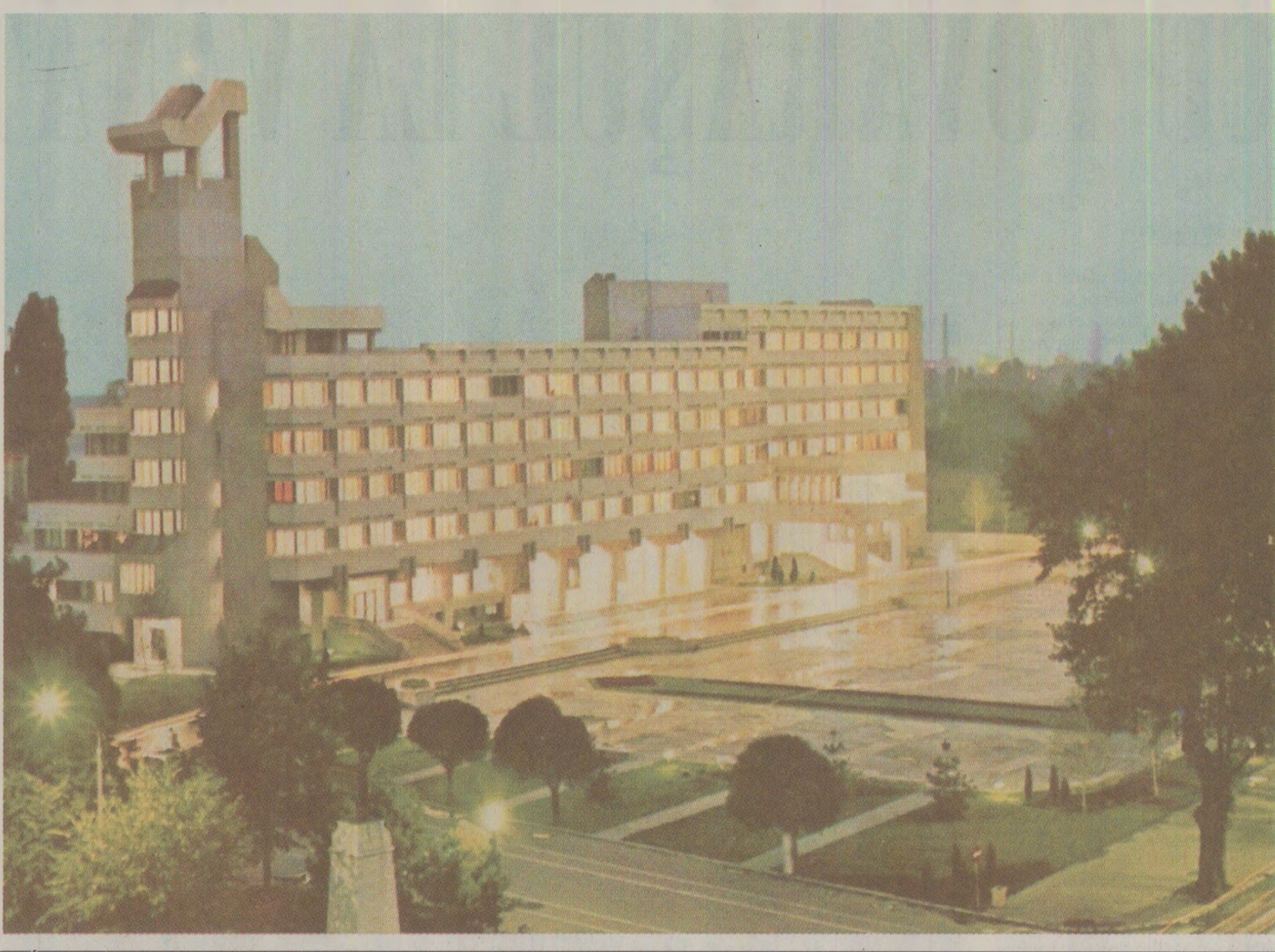
Alte două milioane de tone de produse, printre care grâu, sunt blocate la grănițe sau în stații; 130 de trenuri sunt oprite în Cehoslovacia și România din cauza grevei din Moldova unde în fiecare zi se mai opresc șase mii de vagoane. Dintr-un milion și jumătate de containere feroviare care circulă în URSS, o sută de mii se blochează pe linii în fiecare zi. 30.000 de vagoane plecate spre Armenia, nu au ajuns niciodată acolo. Întreaga Rusie riscă să înfrunte o iarnă tragică: rezervele de combustibil ale centralelor termice sunt la jumătate față de nivelul normal în sezonul estival, a dezvăluit Abalkin. Adevărata problemă majoră a pus-o Voronin. „Nu știm dacă lunile viitoare vom putea asigura încălzirea și pâinea pentru toate familiile sovietice”. Gorbaciov a menționat că pierderilor economice cauzate de criză li

se adaugă numeroase semne de tulburări politice, panica unei puteri care se simte amenințată. Trebuie să punem capăt escaladării fenomenelor negative din economie. Trebuie să pornim de la datele reale, am început să pierdem controlul situației. Noile mecanisme nu au fost încă implementate, în timp ce acelea vechi nu mai funcționează. Nu putem să mai rămânem pasivi.

Prezentarea celor cinci mari reforme chiar în această zi de alertă maximă este un semn al curajului politic și al continuității. Toate proiectele de lege sunt inspirate din gândirea gorbacioviană a pieței socialiste într-un stat de drept și, chiar dacă deputații radicali au început deja să le conteste considerându-le inadecvate, Ryzhkov le-a apărut ca fiind cu adevărat noul model al economiei socialiste, care introduce conceptul de dezetatizare. Cea mai importantă dintre legi garantează aceleași drepturi și obligații pentru toate formele de proprietate, de stat, cooperativă, pe acțiuni sau individuală: nu se vorbește de proprietate privată, conceptul este înlocuit cu acela de proprietate cetățenească. În ceea ce privește pământul, noua lege vorbește de proprietate unională, unionalo-republicană, republicană autonomă, comună. (...) Veniturile vor fi impozitate cu 35% (care vor merge la stat) și cu un alt procent care va merge către bugetul repubblicii, iar totalul impozitului nu poate depăși 60%.”

SALUTĂRI DIN... BRĂILA!

Transport

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

Informația Bucureștilui, 1989

ORIZONTAL: 1) A deplasa dintr-un loc în altul. 2) Privitoare la transportul pe șosele – Reper final! 3) Căruță – Maeștri ai volanului. 4) Bun pentru transport – Repede. 5) A avansa. 6) Agil – Înțeleger. 7) Măsură agrară – Acum – Pronume. 8) În pneuri. 9) Bislă – Deplasări. 10) Astru – A trece cu vederea.

VERTICAL: 1) A remorca – Și cu el se măsoară distanța. 2) Traseu – Dus în garaj. 3) Pentru reparații auto. 4) Cel mai lung fluviu din lume – În trenuri! – La ora actuală se ocupă cu strângerea și transportarea recoltelor. 5) La sfârșitul zilei – Aceea (reg.). 6) În parcaj – Lacuri naturale. 7) Vocale – Încălzite. 8) Cu sens de automobil – În Europa! 9) Probare – Rotat la capete! 10) Suprafața – Marcă de automobil.

SUGESTII, SESIZĂRI, RECLAMAȚII

„Distracție“ scumpă

Cătorva locatari ai blocului nr. 48 din Calea Moșilor, București, li s-a pus pata pe copiii ce se zbanguiau pe trotuar. Ca să-i alunge, au recurs la o soluție radicală: au tocmnit un buldozerist (și-asta, amator de chilipiruri, dar rămas anonim) și l-au pus să întoarcă pe dos invelişul de asfalt. La „acțiune” a subscris însuși administratorul blocului, Constantinescu Bucur! Aflând ulterior ceea ce știe și un copil – că spațiile publice sunt un bun al tuturor, ce trebuie protejat și îngrijit, dacă nu din simț civic, măcar din respect pentru lege – inventivii locatari (Huică, Năstase, Petre și Neagu) s-au grăbit să ceară aprobare pentru lucrare, dar după ce o efectuaseră. De la ADP Sectorul 2 au primit răspunsul cuvenit: o amendă și-un deviz pentru refacerea spațiului deteriorat. Cu alte cuvinte, supărarea și „pickhamer”-ul de ocazie le-au făcut celor amintiți o gaură în buzunare de vreo șapte mii de lei. În acte și-n principii s-a făcut ordine; mai rămâne ca porțiunea de stradă să recapete aspectul inițial – lucru așteptat de ceilalți locatari ai zonei de vreo trei luni de zile.

●●●

Aprecindu-se situația în care se află Elena Pricop, muncitoare la IFET Radna, cu domiciliul în Lipova, județul Arad, Consiliul popular orașenesc Lipova i-a repartizat, din redistribuire, în luna septembrie a.c., un apartament cu două camere, în care petenta s-a și mutat. Răspunsul este primit din partea Consiliului popular al județului Arad – Comitetul executiv. Și petentului Iulian Axinte din Vaslui, om al muncii la IJPIPS Vaslui i s-a rezolvat spațiul locativ, prin repartizarea unui apartament cu două camere de către unitate (Consiliul popular al municipiului Vaslui). De asemenea, Consiliul popular al municipiului Ploiești ne răspunde că cererea petiționarului Romulus Stanciu va fi analizată de Comitetul executiv, pentru a i se repartiza o locuință la unitatea IFLGS Ploiești.

●●●

La contestația lui Mihai Dardena din București, privind stabilirea duratei concediului de odihnă de Direcția Transporturi Postale, MTTC-DGPIC ne comunică: „În conformitate cu prevederile art. 11 din Legea nr. 26/1967 referitoare la concediul de odihnă al angajaților, persoanele care încetează activitatea, ca urmare a desfacerii contractului de muncă, vor primi, în primii doi ani după reîncaadrare, concediul de odihnă prevăzut de art. 1 din Lege, redus la durata minimă. În anii următori, celor care li s-a aplicat această reducere, concediul le va fi acordat coreșpunător vechimii totale în muncă”. Rezultă din cercetări că unitatea a calculat numărul de zile de concediu de odihnă aferente perioadei lucrate de la data încadrării până la sfârșitul anului 1987, tot la durata redusă, acordându-i semnatarului numai 10 zile de concediu de odihnă în loc de 16, câte i se cuveneau legal, calculate la vechimea totală în muncă. Față de cele prezentate, unitatea urmează să-i acorde în anul 1989 diferența de 6 zile cuvenită și neacordată în anul 1988, cu mențiunea că, din 1990, petentul va beneficia de numărul de zile coreșpunător vechimii totale în muncă.

●●●

Mariei Iacob din comuna Mânzălești, județul Buzău, i se menționează de DPMOS Buzău că dosarul pentru ajutor bănesc lunar, în valoare de 400 lei, i-a fost transferat de la DPMOS Brașov la DPMOS Buzău, Consiliul popular al comunei Mânzălești acordându-i retroactiv (de la 1 decembrie 1988) drepturile bănești. Maria Bogdan Radu Flacăra, nr. 40/1989

tv 3 octombrie 1989

19:00 Telegiurnal
19:30 Partid și țară – o unică voință. Deplină aprobare de către întregul nostru partid și popor privind realizarea tovarășului Nicolae Ceaușescu în înalta funcție de secretar general al Partidului Comunist Român și a documentelor pentru Congresul al XIV-lea.
19:45 Suprema unitate de granit. Cântec patriotice, revoluționare
20:00 În dezbateri: documentele pentru Congresul al XIV-lea al Partidului Comunist Român. Sporiș producției de țigări prin promovarea

măsurilor vizând creșterea factorului de recuperare. Redactor Radu George Serafim
20:20 Teatrul tv. Oamenii sunt lângă oameni. Scenariu pentru televiziune de Ion Băieșu. În distribuție: Florin Zamfirescu, Dan Condurache, Costel Constantin, Dana Dogaru, Ștefan Mihăilescu-Brăila, Mitică Popescu, Raluca Zamfirescu, Mihai Dinval, Constantin Cojocaru, Andreea Raicu, Ion Anestin. Regia Olimpia Arghir.
21:50 Telegiurnal
22:00 Închiderea programului

vremea

În țară, vremea a fost răcoroasă, cu cerul parțial noros. Au căzut precipitații sub formă de ploii cu caracter de aversă în majoritatea zonelor țării, mai accentuat în centrul, sudul și sud-vestul țării. Vântul a suflat slab până la moderat, prezentând intensificări în zonele de deal și de munte. Temperaturile maxime au fost cuprinse între 16 și 22 de grade, iar

minimele nocturne între 6 și 10 grade. Pe alocuri, în unele zone, s-a produs ceață în timpul nopții și dimineața.

În București, vremea a fost răcoroasă, cu cerul parțial noros. Temporar a plouat. Vântul a suflat slab până la moderat. Temperatura maximă s-a situat în jurul valorii de 23 de grade, iar minima nocturnă a fost de 10 grade.

anunțuri

VÂNZĂRI

Vând la preț convenabil video-casetofon Akai 240 HQ, combină tip mobilă Grundig cu televizor, magnetofon, pick-up 200 W, mașină tuns electrică, boxe 40 W. Aștept provincia.

Vând Skoda 120 I, galbenă din 1979, în stare excepțională.

Vând mașină de tricatat cu cartelă, performantă.

Vând motor BMW 600 tip R 69 Sport și apartament cu trei camere, multiple dependențe, în bloc vilă.

Vând recorder Goldstar nou și televizor Sport.

CUMPĂRĂRI

Cumpăr caroserie completă Citroën CX, aripi, geamuri, ușă cu parbriz, motor plus cutie de viteze.

Cumpăr apartament cu trei sau patru camere, în zonă semicentrală, etaj inferior.

Cumpăr televizor color sigilat și congelator.

CERERI ȘI OFERTE DE SERVICIU

Cumpăr videoplayer, televizor color, numai la prețuri convenabile.

CERERI ȘI OFERTE DE SERVICIU

Întreprinderea de Mașini Electrice București, Strada Ho-și-Min numărul 4, Sector 6, anunță scoaterea la concurs a următoarelor posturi conform Legii 12/1971: ingineri, specialitatea electrotehnică, TCM, muncitori calificați în meseriile de strungari, frezori, rectificatori, paznici.

Întreprinderea Mecanică pentru Industrie Ușoară București, cu sediul în Bulevardul București Noi, numărul 170, Sector 1, încadrează de urgență paznici cu domiciliul stabil în București sau în Sectorul Agricol Ilfov, cu respectarea prevederilor Decretului 471/1983 și a Legii numărul 57/1974.

Caut urgent femeie externă pentru îngrijire și menaj copil, în zona Bucur Obor.

amintiri

AUTO DACIA ;Un coche a escoger!

DACIA 1310 – familia, brex și CN 1 – născă concepție. Turismul care riene – además de las tradicionales calidades de la "Dacia" – velocidad, excelente portura en el camino y habitáculo generoso – nuevas atribuciones de la elegancia, el confort y lo económico. Motores de 1200 cm³, 1300 cm³ o 1400 cm³, a escoger. OLYCIT CLUB – turismo fabricado por la Sociedad Mixta Rumano-Francesa (con la firma CITROËN) OLYCIT Craiova. Motor y tracción delanteros, 1129 cm³. No les queda más que escoger... y dirigirse a: INTERPRETERIA DE COHER EXTERIOR "AUTO-DACIA". PTTISTICOLABU BUDAPEST, 1129. 1979. Teléfono: 9713478.

